

Flavor of Happiness

อาหาร / ความรัก / ความสุข

Flavor of Happiness หรือชื่อในภาษาญี่ปุ่นอ่านได้ว่า Shiawase no Kaori ผลงานกำกับและเขียนบทของ มิตสึฮิโระ มิฮาระ (เจ้าของผลงานเรื่อง The Village Album ที่เข้ามาฉายในบ้านเราที่โรงภาพยนตร์ลิโด้เมื่อเดือน พ.ย. ปี ๒๕๔๙) หนังสือเรื่องอย่างเรียบง่ายถึง มิตรภาพ ความรัก สายสัมพันธ์แบบพ่อและลูกสาว (แม้มิได้เป็นพ่อ-ลูกตามสายเลือดก็ตาม) ของ พ่อครัวหวางซัง (ทัตสึยะ ฟุจิ เขาเป็นเจ้าของร้านอาหารจีนเล็กๆ ที่ชื่อว่า Little Shanghai ในเมืองริมทะเล คานาซาว่าของญี่ปุ่น กับ แม่ไม่มีลูกสาวหนึ่งคน ยามาซึะ ทาคาโกะ (มิกิ นากาทานิ)

ทั้งคู่พบกันครั้งแรกเมื่อทาคาโกะซึ่งเป็นพนักงานแผนกอาหารในห้างสรรพสินค้าไฮคริกูของเมืองได้รับมอบหมายจากหัวหน้าให้มาซื้อเห็ดให้หวางซังซึ่งแม้จะเป็นเจ้าของร้านอาหารเล็กๆ แต่เป็นร้านที่ขึ้นชื่อในความอร่อยเป็นอย่างมาก ชาวเมืองทุกคนต่างรู้จักชื่อเสียงของร้านนี้เป็นอย่างดี จนห้างแห่งนี้อยากให้หวางมาเปิดร้านอาหารในห้างของตนด้วย แต่หวางปฏิเสธไปโดยไม่ต้องเสียเวลาหาคำตอบ

แม้จะทำงานไม่สำเร็จ แต่เธอก็ยังรู้สึกดีกับร้านอาหารแห่งนี้ มากินอาหารที่ร้านนี้แทบทุกวัน จนจิตใจในรสชาติและบรรยากาศความเป็นกันเอง



และเราทราบในเวลาต่อมาว่า ทาคาโกะเองก็มีสายเลือดของคนทำอาหารอยู่ในตัวเช่นกัน เพราะพ่อของเธอก็เป็นพ่อครัว เราได้เห็นภาพถ่ายของเธอตอนเป็นนักเรียนที่ถ่ายกับพ่อที่สวมชุดพ่อครัว ตั้งไว้ในห้องของเธอ เธอเล่าว่าพ่อเป็นพ่อครัวทำอาหารตะวันตก และมีความสุขมากเวลาเฝ้าดูพ่อทำอาหาร และในที่สุดอาหารจีนของหวางและชีวิตของพ่อได้สร้างแรงบันดาลใจให้เธอลุกขึ้นมาทำกับข้าวกลางดึกในคืนวันหนึ่ง

จุดเปลี่ยนแปลงสำคัญเกิดขึ้นเมื่อหวางล้มป่วยลงขณะกำลังเตรียมอาหารในงานเลี้ยงมือเย็นที่ร้าน แม้ต่อมาอาการจะดีขึ้น แต่ร่างกายก็ไม่เหมือนเดิม เขาเป็นอัมพาตบางส่วน เวลาเดินต้องใช้ไม้เท้าเพื่อพยุงตัว เขาเจ็บปวดเมื่อไม่อาจทำสิ่งที่ตนรักต่อไปได้ เมื่อมือซ้ายไม่อาจจับ “กระทะ” ให้เคลื่อนไหวได้ตั้งใจ ส่วนมือขวาก็ไม่อาจจับตะหลิวเพื่อผัดอาหารได้อย่างคล่องแคล่วเหมือนเดิม ส่วนทาคาโกะเองยังคงแวะเวียนมา





เยี่ยมหวาง และเมื่อทราบอาการของเขาและ
ตระหนักว่า ร้านที่มีเสน่ห์แห่งนี้จะต้องปิดตัวลง

ทาคาโกะตัดสินใจครั้งสำคัญ เธอลาออกจาก
งานเพื่อมาขอเรียนรู้การทำอาหารกับหวาง ตอนแรก
เขาไม่เห็นด้วยกับเธอ แต่เมื่อเห็นความเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น
ของทาคาโกะ เขาตัดสินใจรับเธอเป็นลูกศิษย์
โดยบอกให้เธอลิ้มตำราอาหารทั้งหมดที่เคยอ่าน
และตั้งใจทำตามที่เขาบอก หวางสอนตั้งแต่การจับ
กระทะซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญมากของการทำ
อาหารจีนทุกอย่าง การจับมีดให้ถูกต้อง การหันผัก
ให้เท่ากันทุกชิ้น เคล็ดลับการทำน้ำซุปรให้อร่อย ไป
จนถึงอาหารที่ยากขึ้นเรื่อยๆ อาหารบางจานก็ไม่
ต่างจากการทำงานศิลปะชิ้นหนึ่ง แต่ไม่จำเป็นต้อง
ใช้วัสดุหรือเครื่องปรุงราคาแพงแต่อย่างใด

เหตุการณ์สำคัญอีกประการของหนึ่งก็คือเมื่อ
อาภิระ (ไค ทานากะ) เด็กหนุ่มลูกเจ้าของฟาร์มผัก
ที่ส่งให้ร้านอาหารของหวางเป็นประจำ และมีความ
สนิทสนมกับเขาเป็นอย่างดี ชักจูงใจให้ทาคาโกะเข้า
ร่วมทำอาหารในโอกาสงานเลี้ยงวันไหว้พระจันทร์
ของบริษัทแห่งหนึ่งโดยไม่บอกให้หวางรู้ เพราะหวาง
เชื่อว่าไปเข้าร่วมในปีหน้าก็ยังไม่สาย ทาคาโกะเลือก
ทำอาหารจากหอยนางรม เพราะในช่วงเวลานี้ของปี
หอยนางรมจะอร่อยเป็นพิเศษ และเธอก็ฝึกทำจาก
หวางมาแล้ว งานวันนั้นมีการคัดเลือกร้านอาหารต่างๆ
มาทำอาหารเพื่อเลี้ยงขอบคุณผู้ผลิตวัตถุดิบ และ

เหตุร้ายก็เกิดขึ้น เมื่อมีคนล้มป่วยจากอาหารเป็นพิษ
หลายคน โดยเฉพาะเมื่อหนังสือพิมพ์ลงข่าวอย่าง
ขาดความรับผิดชอบว่า เป็นเพราะหอยนางรม

อาภิระรู้สึกผิดมาก เขาไปร้องไห้ขอโทษกับหวาง
ส่วนทาคาโกะก็สะเทือนใจหนักที่เธอมีส่วนทำให้ร้าน
ลิดเต็ลซึ่งงัยต้องเสียชื่อเสียง เธอเก็บตัวเงิบอยู่ที่
บ้าน ไม่มาเรียนทำอาหารกับเขาอีก เมื่อได้รับรู้อดีต
ที่ปวดร้าวของทาคาโกะ แม้ร่างกายจะไม่สมบูรณ์แต่
หวางก็นั่งรถไฟ ต่อรถเมล์ และเดินต่อไปจนถึง
บ้านของทาคาโกะเพื่อปลอบโยน ให้กำลังใจเธอว่า
ต่อไปชีวิตเธอจะมีความสุข หลังจากนั้นทั้งคู่ได้เดิน
ทางไปยังเมืองเซียง ชนบทของประเทศจีนซึ่งเป็น
บ้านเกิดของหวาง ที่นี่ทาคาโกะได้รู้ที่มาความอร่อย
ของขนมจีบตามตำรับของหวาง ที่เธอเคยถามเขา
ครั้งหนึ่งแล้วแต่เขายังไม่ยอมบอก และทำให้เรา
ทราบว่าไวน์รสดีไม่จำเป็นต้องมาจากยุโรปหรืออเมริกา
เท่านั้น และได้ทราบว่าหวางเรียนรู้การทำอาหารมา
จากแม่ของเขาที่เมืองแห่งนี้ ตอนที่เขาเป็นเด็ก พ่อ
ล้มป่วย แม่ต้องทำงานเหนื่อยยากเพื่อส่งเขาเรียน



จนจบ แต่ก็ยังมีเวลาทำอาหารร้อนๆ อร่อยๆ ให้พ่อ และเขาเสมอ

ส่วนทัศนคติซึ่งรับบทหวางนั้น ในชีวิตจริงก็ไม่ต่างจากในหนังนัก เพราะเขาเองเกิดที่ประเทศจีนเช่นกัน แต่เป็นที่กรุงปักกิ่ง เราจึงได้ฟังเขาพูดทั้งภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนอย่างคล่องแคล่ว และที่เขาซึ่งนี่เองที่ทาคาโกะได้ยินประโยคที่แสนซาบซึ้งใจ แม้จะรับรู้ในวันต่อมา เพราะเธอฟังภาษาจีนไม่ออก เธอถามล่ำว่า ในวันที่บ้านเกิดเลี้ยงต้อนรับหวางนั้น ตอนที่ผู้หญิงคนหนึ่งมาถามเขาว่า คนที่มาด้วยกับหวางเป็นใคร เขาตอบไปว่า เธอเป็นลูกสาวของผม เป็นความภูมิใจของผม...

หวางเป็นคนทำอาหารที่ไม่ลืมหากเหง้าของตัวเอง แม้จะอยู่ญี่ปุ่นแต่เขาก็เลือกทำอาหารจีนรสชาติของเขาซึ่งบ้านเกิด เขามีความสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มของลูกค้าเมื่อลิ้มรสอาหารของเขา ความสุขจากการเตรียมและทำอาหารคนเดียว ผู้ช่วยในร้านของเขามีแค่คนเสิร์ฟที่เป็นหญิงชราว่างค่อมอารมณ์ดี

ร้านลิตเติ้ลเซียงไฮ้เป็นมากกว่าร้านอาหารที่ลูกค้ามาสั่ง กินอิ่มแล้วก็แยกย้ายกันไป เพราะที่นี้ลูกค้าก็เหมือนคนในครอบครัวของเขา เพราะหวางเองก็อยู่ตัวคนเดียว อาหารแต่ละอย่างของเขาแม้จะไม่ใช่เมนูที่พิเศษพิสดาร ไม่ใช่อาหารที่ต้องสั่งวัสดุมาจากต่างถิ่นแดนไกลเพื่อเรียกร้องความสนใจของลูกค้า แต่เป็นอาหารพืชผักของคนในท้องถิ่น เช่นผักจากฟาร์มของบ้านอาภิระ แต่แค่เราได้เห็นภาพที่

หวางทอดไข่เจียวฟูๆ ใส่มะเขือเทศหั่นชิ้นใหญ่ๆ เฉากี้แทบจะได้กลิ่นไข่เจียวหอมกรุ่นลอยออกมานอกจอ และแผ่นผัดที่ได้ลิ้มรสอาหารชุด “ภูเขา” หรือชุด “ทะเล” ที่ร้านลิตเติ้ล เซียงไฮ้สักครั้งหนึ่ง หรือการปฏิเสธที่จะไปเปิดร้านในห้างสรรพสินค้า ก็แสดงให้เห็นจุดยืนของหวางที่ไม่ได้ขายอาหารโดยคิดถึงแต่เรื่องกำไรเพียงอย่างเดียว

ส่วนที่ตอกย้ำความรัก ความอบอุ่นของร้านลิตเติ้ลเซียงไฮ้ก็คือ ลูกค้าสามคนที่เป็นเพื่อนรักกัน และเป็นแฟนพันธุ์แท้ของร้าน กินข้าวเสร็จก็ยังอ้อยอิ่งอยู่พูดคุยสารทุกข์สุขดิบกัน แช่วเล่นกันถึงเรื่องราวต่างๆ ในเวลารว่าง หวางเองก็มาร่วมวงสนทนาด้วย ทั้งสามคนต่างเป็นห่วงสุขภาพของเขา เมื่อร้านปิดก็เผาคอยที่จะเห็นร้านกลับมาเปิดใหม่ หรือในยามที่หวางสอนทาคาโกะทำอาหาร พวกเขา ก็มาแอบดูอยู่ด้วย และมายืนให้กำลังใจในวันที่หวางกลับมาแขวนป้ายเปิดร้านอีกครั้ง

ดูหนังเรื่องนี้จบ เห็นที่ต้องไปแอบดูแม่ตอนทำกับข้าว หรือไปช่วยเด็ดผัก ต้มน้ำพริกแกง น้ำพริก ถวายถึงเครื่องปรุง เทคนิควิธีในการทำอาหารไทย จีน ว่าต้องใส่อะไรบ้าง เพราะอาหารแบบเอเชียเราที่ทำกินเองที่บ้านนั้น อร่อย สะอาด ให้คุณค่าทางโภชนาการ ทั้งยังเก็บไว้กินได้หลายมื้อ และช่วยสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวได้ดีกว่ากินกับข้าวจากถุงพลาสติกทุกวัน หรือกินไก่ทอด เบอร์เกอร์ พิซซ่า แบรินด์ต่างๆ จากโลกตะวันตกทั้งหลาย... 